

Nataša Ozvatič

8. razred Javnega vzgojno izobraževalnega zavoda osnovna šola Destnik-Trnovska vas v
Destrniku

(mentorica Barbara Bezjak)

Četrtek, 23. februar 1945

Moja najdražja Kitty,

jokala sem, jokala, jokala in jokala. Vse, prav vse, me je razočaralo. Vse me je pustilo na cedilu. Za nič mi ni več. Čemu bi hotela postati pisateljica, če tako ali tako verjetno ne bom dočkala niti naslednjega dneva. Odvzeto mi je vso upanje, vse sanje, vse, k čemur sem nekoč strmela. Vzeli so mi mojega ljubega, najdražjega ... Vzeli so mi Petra. Bog ve, kako se mu godi, me pogreša, še misli name, me je pozabil. Oh, kaj bi dala Kitty, da bi ga videla samo še enkrat, samo za sekundo, da ga vprašam kako je, da mu potem povem, kako ga ljubim, kako vse dni mislim nanj, kako bi bilo z njim vse lažje. Veš, Kitty, vse, čisto vse bi prenesla - to lakoto, žejo, grdo ravnanje, tepež, če bi bil on ob meni. Imela bi upanje, skupaj bi šla čez vse, spodbujala bi drug drugega in se zamotila z najinimi dolgimi pogovori. Mogoče bi se mi narisal še nasmeh na obraz, mogoče bi ga jaz lahko pričarala njemu. Rada bi vedela, ali je sploh še .... živ. Na drugi strani pa Margot, oče, mama. Le kaj je z njimi?

Kitty, v skrivališču si lahko spoznala, kako se je moj značaj spreminjal. Iz ošabnega, koketnega dekletca sem postala odraslo, dokaj razumevajoče dekle, ki je imelo cilje in ni hotelo postati navadna gospodinja. Tudi zdaj se je moj značaj spremenil. Vedno bolj mislim na druge, na njihovo trpljenje, sebe sploh več ne občutim, saj je še tisti kanček upanja za preživetje, ki sem ga imela, izpuhtel v zrak. Tega je že dolgo ... Nekaj dni zatem, ko so me pripeljali v koncentracijsko taborišče ... Zavohala sem neznosen smrad. Videla sem, tam v kotu, ubogo starko, kako joče. Stekla sem do nje in jo vprašala, kaj je ta neznosen smrad, ki me kar žge po grlu. Ženica je počasi dvignila pogled. Njene oči so se ustavile na mojem licu in prasnila je še v hujši jok. V joku mi je nato odgovorila:« Duše, ki hitijo k svojemu očetu, da jih potolaži, jim da zavetja in jih odreši teh odvratnih muk.» Razumela sem, kaj mi je hotela povedati. Pri srcu me je stiskalo, ko sem pomislila na te nedolžne ljudi. Z vsakim dnem bolj mi je postajalo jasno, da me čaka enaka usoda in po tednu dni, sem se nekako vdala v usodo. Tako zdaj mislim samo še na druge ...

Kitty še zadnjič ti pišem. Svoj dnevnik sem pozabila v skrivališču. Suroveži

so nas tako hitro odvedli, da ga nisem imela časa vzeti s seboj. Tukaj sem našla zdaj ta umazan list papirja in ženica je imela pri sebi star oguljen svinčnik, edino, kar ji je ostalo v spomin na moža. Rada bi ti le še zaupala, draga moja Kitty, kaj želim povedati vsem tistim generacijam mladih, ki bodo prišli za menoj ... Povedala bi jim, naj nikoli ne izgubijo upanja. Naj najdejo nekaj, kar jih bo držalo pokonci tudi v najhujših trenutkih. Če ne bodo imeli osebe, ki bi ji lahko zaupali, pa naj si najdejo prijatelja kot si ti, draga moja Kitty. Naj bodo strpni drug z drugim, naj se imajo radi ... Nikoli ne veš, kdaj lahko bližnjega doleti nesreča ... Morda se od njega ne bodo mogli posloviti ... Rekla bi jim, naj izkoristijo svoj čas v naravi, naj ga izkoristijo skupaj pri igri, ki je bila meni zadnji dve leti onemogočena. Spomnila bi jih, kako sem sama strmela skozi okno in so bile igra, tekanje in nabiranje rož le skomine. Oh, Kitty, ko bi le vedela, kakšna žalost me prevzame, ko se spomnim na stvari, ki bi jih lahko še počela ...

Močno upam in verjamem, da se bo ta surova vojna končala in prihodnje generacije ne bodo trpele teh grozot in tega strahotnega mučenja ... Srce me boli in duša se mi trga, ko gledam, kako ravnajo z nedolžnimi ljudmi ... A vendar, verjamem v lepši svet ... Verjamem vanj ... Vem, da se bo zgodil nekoč ... In naše žrtve ne bodo zaman ... Verjamem, da bo za naslednje generacije sijalo sonce mnogo dlje in mnogo svetleje kot je zame... In morda bom v njihovih srcih naprej živela tudi jaz ...

Zbogom, moja draga Kitty.

Tvoja Ana